

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 328/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 328/02	Sprawa C-320/15: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	2
2015/C 328/03	Sprawa C-340/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 7 lipca 2015 r. – Christine Nigl i in..	3
2015/C 328/04	Sprawa C-365/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 14 lipca 2015 r. – Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen/Hauptzollamt Bielefeld	5

2015/C 328/05	Sprawa C-408/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2015 r. w sprawie T-559/14: Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG i in./Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2015 r. przez Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzuchts GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P.H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG.	5
2015/C 328/06	Sprawa C-409/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2015 r. w sprawie T-560/14: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV i in./Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2015 r. przez ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV, Agriom BV, Agrisemen BV, Anthura BV, Barenbrug Holding BV, De Bolster BV, Evanthia BV, Gebr. Vletter & Den Haan VOF, Hilverda Kooij BV, Holland-Select BV, Könst Breeding BV, Koninklijke Van Zanten BV, Kweeken Researchbedrijf Agirco BV, Kwekerij de Wester-Bouwing BV, Limgroup BV, Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV.	7
Sąd		
2015/C 328/07	Sprawa T-106/15: Postanowienie Sądu z dnia 16 lipca 2015 r. – Opko Ireland Global Holdings/OHIM – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Cofnięcie zaskarżonej decyzji przez OHIM — Umorzenie postępowania).	9
2015/C 328/08	Sprawa T-326/15: Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2015 r. — DIMA Verwaltungs/OHIM (Kształt pojemnika)	9
2015/C 328/09	Sprawa T-352/15: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2015 r. – DEI/Komisja	10
2015/C 328/10	Sprawa T-354/15: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2015 r. – Allergopharma/Komisja.	11
2015/C 328/11	Sprawa T-383/15: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2015 r. – DIMA Verwaltungs/OHIM (kształt pojemnika)	12
2015/C 328/12	Sprawa T-392/15: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./Europejska Agencja Kolejowa	13
2015/C 328/13	Sprawa T-411/15: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 – Gappol Marzena Porczyńska/OHIM – Gap (ITM) (GAPPoL)	14
2015/C 328/14	Sprawa T-422/15: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – U-R LAB/OHIM (THE DINING EXPERIENCE).	15
2015/C 328/15	Sprawa T-423/15: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – U-R LAB/OHIM (THE DINING EXPERIENCE).	16
2015/C 328/16	Sprawa T-425/15: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (Seimora).	16
2015/C 328/17	Sprawa T-426/15: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (Seimora).	17
2015/C 328/18	Sprawa T-428/15: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (SUMOST-02)	18

2015/C 328/19	Sprawa T-434/15: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2015 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada	19
2015/C 328/20	Sprawa T-435/15: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Kolachi Raj Industrial/Komisja	19
2015/C 328/21	Sprawa T-436/15: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Consorzio Vivaisti viticoli pugliesi i Negro/Komisja	20
2015/C 328/22	Sprawa T-437/15: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Eden Green Vivai Piante di Verdesca Giuseppe i in./Komisja	22
2015/C 328/23	Sprawa T-439/15: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Amrita i in./Komisja	24
2015/C 328/24	Sprawa T-441/15: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./Europejska Agencja Leków	26
2015/C 328/25	Sprawa T-448/15: Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2015 r. – EEB/Komisja	27
2015/C 328/26	Sprawa T-456/15: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Foodcare/OHIM – Michalczewski (T. G.R. ENERGY DRINK)	29
2015/C 328/27	Sprawa T-457/15: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2015 – Fakro/OHIM – Saint Gobain Cristalería (climaVera)	30
2015/C 328/28	Sprawa T-458/15: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Automobile Club di Brescia/OHIM – Rebel Media (e-miglia)	31
2015/C 328/29	Sprawa T-461/15: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Guccio Gucci/OHIM – Guess? IP Holder (przedstawienie splecionych ze sobą oznaczeń)	32
2015/C 328/30	Sprawa T-473/15: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2015 r. – Capella/OHIM – Abus (APUS)	33
2015/C 328/31	Sprawa T-474/15: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2015 r. – GGP Italy/Komisja	34
2015/C 328/32	Sprawa T-475/15: Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2015 r. – L'Oréal/OHIM – LR Health & Beauty Systems (LR)	35
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2015/C 328/33	Sprawa F-109/15: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – ZZ/Parlament	36
2015/C 328/34	Sprawa F-110/15: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – ZZ/Komisja	36
2015/C 328/35	Sprawa F-116/15: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2015 r. – ZZ/OHIM	37
2015/C 328/36	Sprawa F-117/15: Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2015 r. – ZZ przeciwko F4E	37

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 328/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 320 z 28.9.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 311 z 21.9.2015

Dz.U. C 302 z 14.9.2015

Dz.U. C 294 z 7.9.2015

Dz.U. C 279 z 24.8.2015

Dz.U. C 270 z 17.8.2015

Dz.U. C 262 z 10.8.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-320/15)**

(2015/C 328/02)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Manhaeve)*Strona pozwana:* Republika Grecka**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾ dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W swojej skardze Komisja wskazuje urządzenia w niektórych aglomeracjach Republiki Greckiej, które nie spełniają wymogów dyrektywy, albo z tego względu, że niezbędne urządzenia nie zostały odpowiednio zbudowane lub zmodernizowane (aglomeracje Prosotsani, Doxato, Eleftheroupoli, Vagia i Galatista), w związku z czym ścieki komunalne z tych aglomeracji nie zostają poddane przed ich odprowadzeniem oczyszczaniu wtórnemu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, albo z tego względu, że pobrane próbki (aglomeracje Desfina, Polychrono i Chanioti) świadczą o tym, iż eksploatowane urządzenia nie działają zgodnie z wymogami dyrektywy.
2. Stosownie do art. 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG ścieki komunalne (z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wyższej od 2 000) odprowadzane do systemów zbierania muszą przed odprowadzeniem zostać poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu; co więcej, zgodnie z art. 4 ust. 3 zrzuty te muszą spełniać wymagania przewidziane w załączniku I B do dyrektywy (jednym z nich jest uzyskanie reprezentatywnych próbek dopływających ścieków i ścieków oczyszczonych przed zrzutem do wód, do których odprowadzane są ścieki).
3. Komisja podkreśla, że aby móc uznać, iż państwo członkowskie spełnia zobowiązania wynikające z dyrektywy dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, państwo członkowskie musi dostarczyć satysfakcjonujące dane na temat jakości ścieków po ich oczyszczeniu. Ponadto w celu uzyskania wiarygodnej oceny jakości zrzutów z aglomeracji zgodnie z dyrektywą i tym samym oczyszczania tych zrzutów, które odpowiada wymogom art. 4 dyrektywy, państwa członkowskie muszą wykazać się satysfakcjonującymi wynikami przez okres wynoszący co najmniej rok od momentu uruchomienia urządzenia, i to za pomocą próbek pobieranych zgodnie z metodologią określoną w dyrektywie 91/271/EWG.

A) **Aglomeracje Prosotsani (równoważna liczba mieszkańców 5882), Doxato (równoważna liczba mieszkańców 3815), Eleftheroupoli (równoważna liczba mieszkańców 4934) Vagia (równoważna liczba mieszkańców 4509) i Galatista (równoważna liczba mieszkańców 2974).**

4. Komisja utrzymuje, iż z uwagi na to, że ścieki komunalne z czterech aglomeracji (Prosotsani, Doxato, Eleftheroupoli i Vagia) nie są poddawane przed odprowadzeniem wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, ma miejsce naruszenie art. 4 dyrektywy. Zresztą same władze greckie przyznają, że wspomniane aglomeracje stosują się w pełni do przepisów dyrektywy dopiero po doprowadzeniu do końca współfinansowanych projektów. Zdaniem Komisji mimo że niezbędne projekty zostały już włączone do priorytetowej osi „02 Ochrona zasobów wodnych i zarządzanie tymi zasobami” programu operacyjnego „Środowisko i trwały rozwój”, nie przewiduje się ukończenia tych projektów we właściwym czasie w przypadku aglomeracji Eleftheroupoli i Prosotsani, zaś w przypadku aglomeracji Vagia i Doxato władze greckie nie podały żadnej dokładnej daty. Z odpowiedzi władz greckich wynika, że funkcjonowanie urzędów w aglomeracji Galatista jest problematyczne i że należy je zmodernizować, aby funkcjonowały one zgodnie z przepisami dyrektywy.

B) **Aglomeracje Desfina (równoważna liczba mieszkańców 2024), Polychrono (równoważna liczba mieszkańców 10 443) i Chanioti (równoważna liczba mieszkańców 9000)**

5. W odniesieniu do tych trzech aglomeracji [Desfina, Polychrono i Chanioti], nawet jeśli władze greckie przesłały różne próbki pobrane w oczyszczalniach ścieków, Komisja twierdzi, że próbki te pokazują, iż owe trzy urządzenia nie funkcjonują zgodnie z wymogami dyrektywy.

Aglomeracja Polychrono

6. Komisja podnosi, że liczba próbek, które nie są odpowiednie, zarówno w 2012 r., jak i w 2013 r., przekracza dozwoloną liczbę i że nie zebrano wystarczającej liczby próbek w odniesieniu do 2012 r. i 2013 r.

Aglomeracja Chanioti

7. Próbki przesłane Komisji w odniesieniu do wspomnianej aglomeracji nie mogą być traktowane jako reprezentatywne i pobrane w regularnych odstępach czasu, ponieważ żadna próbka nie została pobrana między styczniem a kwietniem 2012 r. i żadna próbka nie została przesłana za rok 2013 w odniesieniu do tej aglomeracji.

Aglomeracja Desfina

8. Zważywszy, że liczba próbek pobranych w 2012 r. i 2013 r. była niewystarczająca, nie mogły one zatem zostać pobrane w regularnych odstępach czasu, jak wymaga dyrektywa (tylko 2 próbki pobrane w 2012 r. zamiast 12), co oznacza, że brakuje próbek dla 10 miesięcy; zaś w 2013 r. pobrano 8 próbek, w tym dwie dotyczące lipca, co oznacza, że brakuje próbek dla 5 miesięcy.

(¹) Dz.U. L 135, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 7 lipca 2015 r. – Christine Nigl i in.

(Sprawa C-340/15)

(2015/C 328/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christine Nigl, Gisela Nigl sen., Gisela Nigl jun., Josef Nigl jun., Martin Nigl

Strona pozwana: Finanzamt Waldviertel

Pytania prejudycjalne ⁽¹⁾ ⁽²⁾

- 1) Czy trzy złożone z członków rodziny związki osób, które samodzielnie występują jako takie w stosunkach zewnętrznych z dostawcami i względem organów publicznych, które dysponują odpowiednio własnymi środkami produkcji z wyjątkiem dwóch dóbr gospodarczych, lecz które w znacznej mierze sprzedają swe produkty pod wspólną marką poprzez spółkę kapitałową, której udziały należą do członków tych związków osób, jak też do innych członków rodziny, są samodzielnymi przedsiębiorcami (podatnikami)?
- 2) Jeżeli należy uznać, że trzy opisane związki osób nie są przedsiębiorcami (podatnikami), to czy samodzielnym przedsiębiorcą jest:
 - a) spółka kapitałowa prowadząca sprzedaż produktów, czy
 - b) związek osób złożony z członków trzech opisanych związków osób, które jako takie nie występują na rynku ani przy transakcjach zakupu, ani przy transakcjach sprzedaży, czy
 - c) związek osób złożony z trzech opisanych związków osób oraz ze spółki kapitałowej, które jako takie nie występują na rynku ani przy transakcjach zakupu, ani przy transakcjach sprzedaży?
- 3) Jeżeli należy uznać, że trzy opisane związki osób nie są trzema samodzielnymi przedsiębiorstwami (podatnikami), to czy odebranie im statusu przedsiębiorcy (podatnika) jest dopuszczalne
 - a) ze skutkiem wstecznym,
 - b) tylko ze skutkiem na przyszłość,
 - c) w ogóle nie jest dopuszczalne,

w sytuacji gdy opisane związki osób zostały pierwotnie, po przeprowadzeniu urzędowej kontroli podatkowej, uznane przez Finanzamt za przedsiębiorców (podatników)?
- 4) Jeżeli trzy opisane związki osób należy uznać za trzy samodzielne przedsiębiorstwa (trzech samodzielnych podatników), to czy jako hodowcy winorośli, czyli producenci rolni, są one rolnikami ryczałtowymi, w sytuacji gdy te współpracujące ze sobą przy prowadzeniu działalności gospodarczej związki osób są wprawdzie, każdy z osobna, objęte rolniczym systemem ryczałtowym, ale spółka kapitałowa, związek osób złożony z członków trzech opisanych związków osób lub związek osób złożony ze spółki kapitałowej oraz członków trzech opisanych związków osób, ze względu na rozmiar przedsiębiorstwa lub formę prawną, w świetle prawa krajowego nie mogą być objęte systemem ryczałtowym?
- 5) Jeżeli zastosowanie systemu ryczałtowego dla producentów rolnych należy zasadniczo wykluczyć w odniesieniu do trzech opisanych związków osób, to czy owo wykluczenie powinno nastąpić
 - a) ze skutkiem wstecznym,
 - b) tylko ze skutkiem na przyszłość,
 - c) czy też w ogóle nie jest ono skuteczne?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).,

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 14 lipca 2015 r. – Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen/Hauptzollamt Bielefeld

(Sprawa C-365/15)

(2015/C 328/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen

Strona pozwana: Hauptzollamt Bielefeld

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 241 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo krajowe, od którego odsyła ten artykuł, uwzględniając unijną zasadę skuteczności, musi przewidywać odsetki od zwracanych kwot należności celnych przywozowych naliczanych od dnia zapłaty kwoty należności do dnia wypłaty zwracanej kwoty również w przypadkach, w których roszczenie o zwrot nie było dochodzone przed sądem krajowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2015 r. w sprawie T-559/14: Ackermann Saatzucht GmbH & Co. KG i in./Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2015 r. przez Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzucht GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P.H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG

(Sprawa C-408/15 P)

(2015/C 328/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Ackermann Saatzucht GmbH & Co.KG, Böhm-Nordkartoffel Agrarproduktion GmbH & Co. OHG, Deutsche Saatveredelung AG, Ernst Benary, Samenzucht GmbH, Freiherr Von Moreau Saatzucht GmbH, Hybro Saatzucht GmbH & Co. KG, Klemm + Sohn GmbH & Co. KG, KWS Saat AG, Norddeutsche Pflanzenzucht Hans-Georg Lembke KG, Nordsaat Saatzucht GmbH, Peter Franck-Oberaspach, P.H. Petersen Saatzucht Lundsgaard GmbH, Saatzucht Streng – Engelen GmbH & Co. KG, Saka Pflanzenzucht GmbH & Co. KG, Strube Research GmbH & Co. KG, Gartenbau und Spezialkulturen Westhoff GbR, W. von Borries-Eckendorf GmbH & Co. KG (przedstawiciele: P. de Jong, P. Vlaemminck, B. Van Vooren, adwokaci)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Sąd naruszył prawo, orzekając w wyroku w sprawie T-559/14, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów nie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w sprawie T-559/14 oraz stwierdzenie, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie bezpośrednio i indywidualnie, a w konsekwencji uznanie odwołania za dopuszczalne;
- przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy ich indywidualnie. Podnoszą one, że rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ kolizja norm dotyczy dwóch traktatów międzynarodowych, których EU jest stroną (Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian i Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej), z których pierwsza dokonuje transpozycji art. 13 Karty praw podstawowych UE dotyczącego wolności badań naukowych. W konsekwencji UE dokonała transpozycji obu traktatów międzynarodowych dwoma rozporządzeniami wywołującymi bezpośredni skutek prawny: wcześniejszego rozporządzenia nr 2100/94 – uznającego, na korzyść wnoszących odwołanie, prawo podstawowe, jakim jest wolność badań naukowych, oraz późniejszego, zaskarżonego rozporządzenia nr 511/2014 – surowo je ograniczającego. Rozporządzenia te nie wymagają ani interwencji prawodawczej na poziomie państwa członkowskiego, co więcej interwencja taka nie jest dopuszczalna zgodnie z przepisami prawa UE, ani stanowienia wykonawczych czy delegowanych aktów prawnych na poziomie UE.

W tym kontekście prawnym wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie (i bezpośrednio) w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ spełnione są następujące przesłanki: są one członkami kategorii prawnej osób, które definiuje „szczególna cecha prawna” (jako uprawnionych z tytułu pozytywnego prawa do swobodnego dostępu do komercyjnego materiału roślinnego, tzn. wyjątek dotyczący hodowców), która nie jest określona w samym zaskarżonym rozporządzeniu, lecz w innym rozporządzeniu wywołującym bezpośredni skutek prawny, a które nie wymaga stanowienia żadnych środków wykonawczych na poziomie krajowym; zaskarżone rozporządzenie pozostaje w sprzeczności z normami wyższego rzędu, w szczególności z art. 13 Karty praw podstawowych UE oraz umowami międzynarodowymi, których UE jest stroną; przynależność do tej kategorii prawnej jest zamknięta i bezwzględna, co sprawia, że rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie, nie w sensie społeczno-ekonomicznym, ale w sensie prawnym, ponieważ dotyczy wyłącznie pojedynczego, podstawowego wyjątku odnoszącego się do hodowców, nie naruszając praw „podobnych”.

Zarzut drugi – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, nie orzekając, czy prawodawca UE miał obowiązek poświęcić szczególną uwagę sytuacji wnoszących odwołanie na podstawie wyraźnych przepisów prawnych wyższego rzędu, tam gdzie zaskarżone rozporządzenie zobowiązuje wnoszące odwołanie do nawiązania stosunku umownego, który narusza normę prawną wyższego rzędu, w szczególności art. 13 Karty praw podstawowych UE.

Zarzut trzeci – Wnoszące odwołanie twierdzą, że orzeczenie o niedopuszczalności odwołania prowadziło do powstania luki w systemie ochrony prawnej UE, naruszając art. 47 Karty praw podstawowych UE. Po pierwsze, hodowcy roślin wywodzą swe prawa bezpośrednio z rozporządzenia w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, które jest transpozycją przez UE art. 13 Karty praw podstawowych oraz zobowiązań międzynarodowych UE zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin (konwencją UPOV). Po drugie, zaskarżone rozporządzenie nr 511/2014 nakłada bezpośrednio skuteczny obowiązek należytej staranności, za sprawą którego zaskarżone rozporządzenie jest samo w sobie transpozycją Protokołu z Nagoi, którego UE jest stroną. W obu przypadkach stanowienie środków wykonawczych przez instytucje UE (w formie aktów regulacyjnych UE) lub przez państwa członkowskie w ramach ich systemów prawnych nie jest absolutnie konieczne, a nawet dopuszczalne zgodnie z przepisami prawa UE. W konsekwencji art. 267 TFUE nie oferuje rzeczywistej możliwości dokonania kontroli sądowej, tym bardziej że nie będzie też aktów regulacyjnych w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE. Wnoszące odwołanie twierdzą, że zastosowanie kryterium z pkt 92 wyroku w sprawie Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, (C-583/11 P), w którym odpowiedni poziom kontroli sądowej został powiązany z odpowiedzialnością za transpozycję zaskarżonego środka prawnego, prowadzi wyłącznie do wniosku, że w niniejszej sprawie skarga bezpośrednia zgodnie z art. 263 TFEU jest jedyną dostępną i odpowiednią drogą postępowania dla przeprowadzenia kontroli sądowej.

⁽¹⁾ DZ.U. L 150, s. 59

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2015 r. w sprawie T-560/14: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV i in./Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2015 r. przez ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV, Agriom BV, Agrisemen BV, Anthura BV, Barenbrug Holding BV, De Bolster BV, Evanthia BV, Gebr. Vletter & Den Haan VOF, Hilverda Kooij BV, Holland-Select BV, Könst Breeding BV, Koninklijke Van Zanten BV, Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV, Kwekerij de Wester-Bouwing BV, Limgroup BV, Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV

(Sprawa C-409/15 P)

(2015/C 328/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV, Agriom BV, Agrisemen BV, Anthura BV, Barenbrug Holding BV, De Bolster BV, Evanthia BV, Gebr. Vletter & Den Haan VOF, Hilverda Kooij BV, Holland-Select BV, Könst Breeding BV, Koninklijke Van Zanten BV, Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV, Kwekerij de Wester-Bouwing BV, Limgroup BV, Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV (przedstawiciele: P. de Jong, P. Vlaemminck, B. Van Vooren, adwokaci)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Sąd naruszył prawo, orzekając w wyroku w sprawie T-560/14, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 ⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów nie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w sprawie T-560/14 oraz stwierdzenie, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie bezpośrednio i indywidualnie, a w konsekwencji uznanie odwołania za dopuszczalne;
- przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy ich indywidualnie. Podnoszą one, że rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ kolizja norm dotyczy dwóch traktatów międzynarodowych, których EU jest stroną (Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian i Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej), z których pierwsza dokonuje transpozycji art. 13 Karty praw podstawowych UE dotyczącego wolności badań naukowych. W konsekwencji UE dokonała transpozycji obu traktatów międzynarodowych dwoma rozporządzeniami wywołującymi bezpośredni skutek prawny: wcześniejszego rozporządzenia nr 2100/94 – uznającego, na korzyść wnoszących odwołanie, prawo podstawowe, jakim jest wolność badań naukowych, oraz późniejszego, zaskarżonego rozporządzenia nr 511/2014 – surowo je ograniczającego. Rozporządzenia te nie wymagają ani interwencji prawodawczej na poziomie państwa członkowskiego, co więcej interwencja taka nie jest dopuszczalna zgodnie z przepisami prawa UE, ani stanowienia wykonawczych czy delegowanych aktów prawnych na poziomie UE.

W tym kontekście prawnym wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie (i bezpośrednio) w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ spełnione są następujące przesłanki: są one członkami kategorii prawnej osób, które definiuje „szczególna cecha prawna” (jako uprawnionych z tytułu pozytywnego prawa do swobodnego dostępu do komercyjnego materiału roślinnego, tzn. wyjątek dotyczący hodowców), która nie jest określona w samym zaskarżonym rozporządzeniu, lecz w innym rozporządzeniu wywołującym bezpośredni skutek prawny, a które nie wymaga stanowienia żadnych środków wykonawczych na poziomie krajowym; zaskarżone rozporządzenie pozostaje w sprzeczności z normami wyższego rzędu, w szczególności z art. 13 Karty praw podstawowych UE oraz umowami międzynarodowymi, których UE jest stroną; przynależność do tej kategorii prawnej jest zamknięta i bezwzględna, co sprawia, że rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie, nie w sensie społeczno-ekonomicznym, ale w sensie prawnym, ponieważ dotyczy wyłącznie pojedynczego, podstawowego wyjątku odnoszącego się do hodowców, nie naruszając praw „podobnych”.

Zarzut drugi – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, nie orzekając, czy prawodawca UE miał obowiązek poświęcić szczególną uwagę sytuacji wnoszących odwołanie na podstawie wyraźnych przepisów prawnych wyższego rzędu, tam gdzie zaskarżone rozporządzenie zobowiązuje wnoszące odwołanie do nawiązania stosunku umownego, który narusza normę prawną wyższego rzędu, w szczególności art. 13 Karty praw podstawowych UE.

Zarzut trzeci – Wnoszące odwołanie twierdzą, że orzeczenie o niedopuszczalności odwołania prowadziło do powstania luki w systemie ochrony prawnej UE, naruszając art. 47 Karty praw podstawowych UE. Po pierwsze, hodowcy roślin wywodzą swe prawa bezpośrednio z rozporządzenia w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, które jest transpozycją przez UE art. 13 Karty praw podstawowych oraz zobowiązań międzynarodowych UE zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin (konwencją UPOV). Po drugie, zaskarżone rozporządzenie nr 511/2014 nakłada bezpośrednio skuteczny obowiązek należytej staranności, za sprawą którego zaskarżone rozporządzenia jest samo w sobie transpozycją Protokołu z Nagoi, którego UE jest stroną. W obu przypadkach stanowienie środków wykonawczych przez instytucje UE (w formie aktów regulacyjnych UE) lub przez państwa członkowskie w ramach ich systemów prawnych nie jest absolutnie konieczne, a nawet dopuszczalne zgodnie z przepisami prawa UE. W konsekwencji art. 267 TFUE nie oferuje rzeczywistej możliwości dokonania kontroli sądowej, tym bardziej że nie będzie też aktów regulacyjnych w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE. Wnoszące odwołanie twierdzą, że zastosowanie kryterium z pkt 92 wyroku w sprawie *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, (C-583/11 P), w którym odpowiedni poziom kontroli sądowej został powiązany z odpowiedzialnością za transpozycję zaskarżonego środka prawnego, prowadzi wyłącznie do wniosku, że w niniejszej sprawie skarga bezpośrednia zgodnie z art. 263 TFEU jest jedyną dostępną i odpowiednią drogą postępowania dla przeprowadzenia kontroli sądowej.

⁽¹⁾ DZ.U. L 150, s. 59

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 16 lipca 2015 r. – Opko Ireland Global Holdings/OHIM – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN)

(Sprawa T-106/15) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Cofnięcie zaskarżonej decyzji przez OHIM — Umorzenie postępowania)

(2015/C 328/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Opko Ireland Global Holdings Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister i A. Smith, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Teva Pharmaceutical Industries Ltd (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: G. Farrington, solicitor)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 listopada 2014 r. (sprawa R 2387/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Teva Pharmaceutical Industries Ltd a Opko Ireland Global Holdings Ltd.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 13.7.2015.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2015 r. — DIMA Verwaltungs/OHIM (Kształt pojemnika)

(Sprawa T-326/15)

(2015/C 328/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DIMA Verwaltungs GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kerkhoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy (Kształt pojemnika – zgłoszenie nr 12 649 174)

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie R 2567/2014-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie pozwanego do nadania dalszego biegu postępowaniu w sprawie rejestracji;
- posiłkowo – stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie stoi na przeszkodzie rejestracji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2015 r. – DEI/Komisja

(Sprawa T-352/15)

(2015/C 328/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, D. Waelbroeck, C. Tagaras, C. Synodinos i E. Salaka, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2015)1942 wersja ostateczna z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie SA.38101 w części, w której instytucja ta uznała, że żadna pomoc państwa nie została przyznana Alouminion oraz że w związku z tym Komisja nie jest zobowiązana wszczynać formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2015)1942 wersja ostateczna z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie SA.38101 w części, w której instytucja ta uznała, że skarga dotycząca pomocy państwa złożona do niej przez DEI w oparciu o uzasadnienie decyzji 346/2012 greckiego organu regulacyjnego ds. energii (Rythmistiki Archi Energeias, Grecja) stała się bezprzedmiotowa w związku z orzeczeniem 1/2013 sądu arbitrażowego, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez DEI.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, jako że zaskarżony akt nie spełnia przesłanek proceduralnych do wydania takiej decyzji.

2. Zarzut drugi dotyczący braku odpowiedniego uzasadnienia, sprzeczności i naruszenia obowiązku zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych istotnych w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą klauzula arbitrażowa definiowała „jasne i obiektywne kryteria”, które „ograniczyły swobodną ocenę arbitrow” i których „logicznym skutkiem” było ustalenie ostatecznej ceny energii elektrycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu kryterium rozważnego inwestora prywatnego oraz art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą cena energii elektrycznej ustalona w orzeczeniu sądu arbitrażowego stanowi „logiczny skutek parametrów określonych prawidłowo w klauzuli arbitrażowej”.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 TFUE i 108 TFUE w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą Komisja nie była zobowiązana dokonać złożonych ocen ekonomicznych, jak również oczywistego naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, jako że Komisja nie zbadała decydujących kwestii w celu stwierdzenia istnienia lub nieistnienia pomocy państwa.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE oraz oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych przy stosowaniu kryterium rozważnego inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, naruszenia obowiązku przedstawienia wystarczającego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych w związku z decyzją Komisji, by nie nadawać dalszego biegu złożonej do niej skardze DEI z 2002 r. zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE na podstawie jej oceny, zgodnie z którą skarga ta „stała się bezprzedmiotowa” wskutek wydania orzeczenia 1/2013 przez sąd arbitrażowy.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2015 r. – Allergopharma/Komisja

(Sprawa T-354/15)

(2015/C 328/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Allergopharma GmbH & Co. KG (Reinbek, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Müller-Ibold i F.-C. Laprévote)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Niemcy na rzecz niemieckich przedsiębiorstw farmaceutycznych znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej w postaci zwolnienia z obowiązkowych rabatów (SA.34881) (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2012/CP);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa, naruszenie traktatu oraz naruszenie zasad niedyskryminacji i ochrony uzasadnionych oczekiwań w efekcie nieuwzględnienia wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽¹⁾

— W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że decyzja narusza ogólne zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a nadto dopuszczono się w niej naruszenia prawa, polegającego na niedozwolonym odstępianiu od wiążących wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, chociaż możliwość takiego odstąpienia nie została przewidziana w treści tych wytycznych. Przedstawione uzasadnienie twierdzenia, że zwolnienia nie mają na celu sztucznego utrzymywania na rynku nierentownych przedsiębiorstw jest błędne, gdyż i) jest oparte na rozróżnieniu między przedsiębiorstwami rentownymi i nierentownymi, którego w wytycznych nie dokonano, oraz ii) przyjęta przez Komisję interpretacja pojęcia rentowności jest niezgodna z podstawowymi zasadami prawa w dziedzinie pomocy państwa.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa, błędne ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych, i oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

— W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że nawet przy założeniu, iż Komisja może oceniać zwolnienia bezpośrednio na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, decyzja obarczona jest szeregiem naruszeń prawa i oczywistymi błędami w ocenie, gdyż nie został w niej jasno określony cel pomocy, a tym samym nie wyjaśniono, dlaczego pomoc jest niezbędna do osiągnięcia jej celów. Zdaniem strony skarżącej Komisja w szczególności nie wzięła pod uwagę okoliczności, że zatwierdzona pomoc operacyjna dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w świetle orzecznictwa zasadniczo nie umożliwia osiągnięcia celów leżących we wspólnym interesie i że zwolnienia są pozbawione jakiegokolwiek skutku zachęcającego.

3. Zarzut trzeci: naruszenie podstawowych gwarancji proceduralnych oraz prawa do przesłuchania

— W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja znacznie wykracza poza wyjaśnienie pytań podniesionych w decyzji wstępnej, a tym samym narusza prawo do przesłuchania oraz gwarancje proceduralne wynikające z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾. Po pierwsze, w zaskarżonej decyzji uznano, że nie należy oceniać środka pomocy na podstawie wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw, podczas gdy w decyzji wstępnej podkreślono, że jest to „jedyna podstawa prawna dla oceny zgodności z rynkiem wewnętrznym”. Po drugie, w zaskarżonej decyzji uznano, że w wyjątkowych sytuacjach można oceniać zgodność pomocy bezpośrednio na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, chociaż w decyzji wstępnej w ogóle nie wspomniano o istnieniu takiej możliwości. W efekcie strona skarżąca została pozbawiona możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie tych zagadnień, które ostatecznie okazały się decydujące dla Komisji.

4. Zarzut czwarty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

— W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest obarczona poważnymi brakami uzasadnienia, gdyż Komisja nie przedstawiła w niej zrozumiałych wyjaśnień w odniesieniu do licznych kwestii. W szczególności decyzja ta nie zawiera zrozumiałego uzasadnienia i) w odniesieniu do zastosowania odstępstwa przewidzianego w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ani ii) w odniesieniu do nadzwyczajnych okoliczności, które uzasadniałyby zatwierdzenie pomocy operacyjnej takiej jak ta, o której mowa w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, C 244, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2015 r. – DIMA Verwaltungs/OHIM (kształt pojemnika)

(Sprawa T-383/15)

(2015/C 328/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DIMA Verwaltungs GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Kerkhoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy (Kształt pojemnika) – zgłoszenie nr 12 649 364

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie R 2568/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie stronie pozwanej wznowienia procedury rejestracji;
- ewentualnie stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie stoi na przeszkodzie dla rejestracji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./Europejska Agencja Kolejowa

(Sprawa T-392/15)

(2015/C 328/12)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja), European Dynamics Belgium SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: I. Ampazis i M. Sfyri, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Kolejowa

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Kolejowej (EAK), doręczonej skarżącym pismem dyrektora departamentu zasobów ludzkich i wsparcia z dnia 8 maja 2015 r., w którym to piśmie EAK umieściła na drugim miejscu ofertę przedstawioną przez skarżące na jedno z trzech odrębnych zamówień, to jest zamówienie nr 1 „Pomoc, wsparcie i rozwój systemu informatycznego na miejscu w oparciu o przydzielony czas i środki”, w ramach otwartego postępowania przetargowego nr 2015/S 019–029728, zatytułowanego „ERA/2015/01/OP ESPEISD 5” – „Świadczenie usług zewnętrznych w związku z rozwojem systemu informatycznego Europejskiej Agencji Kolejowej”,

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Kolejowej, doręczonej skarżącym pismem dyrektora departamentu zasobów ludzkich i wsparcia z dnia 1 lipca 2015 r., w którym to piśmie EAK umieściła na drugim miejscu ofertę przedstawioną przez skarżące na jedno z trzech odrębnych zamówień, to jest zamówienie nr 2 „Pomoc, wsparcie i rozwój systemu informatycznego poza siedzibą” w ramach otwartego postępowania przetargowego nr 2015/S 019- 029728, zatytułowanego „ERA/2015/01/OP ESPEISD 5” – „Świadczenie usług zewnętrznych w związku z rozwojem systemu informatycznego Europejskiej Agencji Kolejowej” oraz
- obciążenie Europejskiej Agencji Kolejowej wszystkimi kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem strony skarżącej należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji zgodnie z art. 263 TFUE z powodu niespełnienia przez EAK ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, gdyż przedstawiła ona niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do oceny oferty technicznej skarżących w porównaniu z przesadnie zaniżonymi ofertami.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 – Gappol Marzena Porczyńska/OHIM – Gap (ITM) (GAPPoL)

(Sprawa T-411/15)

(2015/C 328/13)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: PP Gappol Marzena Porczyńska (Łódź, Polska) (przedstawiciel: J. Gwiazdowska, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gap (ITM), Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone Ameryki)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „GAPPoL” – zgłoszenie nr 8 346 165

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 maja 2015 w sprawie R 686/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- wydanie ostatecznego wyroku poprzez zmianę decyzji Izby Odwoławczej poprzez odrzucenie sprzeciwu również w zakresie towarów klasy 20 oraz 25;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 i art. 64 ust. 1 rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, str. 1) („rozporządzenie nr 207/2009”);
- naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasady 50, ust. 2 lit. h) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1) („rozporządzenie nr 2868/95”);
- naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasady 50, ust. 2 lit. g) rozporządzenia nr 2868/95;
- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- naruszenie art. 8 ust. 5 i art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – U-R LAB/OHIM (THE DINING EXPERIENCE)**(Sprawa T-422/15)**

(2015/C 328/14)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* U-R LAB (Paryż, Francja) (przedstawiciel: G. Barbaut, avocat)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „THE DINING EXPERIENCE” – zgłoszenie nr 12 587 697*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie R 2541/2014-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – U-R LAB/OHIM (THE DINING EXPERIENCE)**(Sprawa T-423/15)**

(2015/C 328/15)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* U-R LAB (Paryż, Francja) (przedstawiciel: G. Barbaut, avocat)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny wspólnotowy znak towarowy „THE DINING EXPERIENCE” – zgłoszenie nr 12 553 442*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie R 2542/2014-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie i zmianę nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (Seimora)**(Sprawa T-425/15)**

(2015/C 328/16)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Ralf Schröder (Lüdinghausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Leidereiter)*Strona pozwana:* Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Jørn Hansson (Søndersø, Dania)**Dane dotyczące postępowania przed CPVO***Właściciel wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Przedmiotowe sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmiany roślin:* prawo do ochrony odmiany roślin EU8536 „SEIMORA”

Postępowanie przed CPVO: Postępowanie w sprawie uchylenia prawa do ochrony

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 24.02.2015 w sprawie A003/2010

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uchylenie wspólnotowego prawa do ochrony odmiany roślin SEIMORA ze skutkiem od dnia 4 października 2005 r.;
- ewentualnie: stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie CPVO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 48 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94;
- Naruszenie art. 21 ust. 1 w związku z art. 65 rozporządzenia nr 2100/94.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (Seimora)

(Sprawa T-426/15)

(2015/C 328/17)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ralf Schröder (Lüdinghausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Leidereiter)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jørn Hansson (Søndersø, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Właściciel wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowe sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmiany roślin: prawo do ochrony odmiany roślin EU8536 „SEIMORA”

Postępowanie przed CPVO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do ochrony

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 24.02.2015 w sprawie R A002/2014

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie CPVO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 2100/94;
- Naruszenie art. 20 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2100/94 w związku z art. 11 ust. 1, art. 54 ust. 2 oraz art. 76 rozporządzenia nr 2100/94 i art. 51 rozporządzenia nr 874/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2015 r. – Schröder/CPVO – Hansson (SUMOST-02)**(Sprawa T-428/15)**

(2015/C 328/18)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ralf Schröder (Lüdinghausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Leidereiter)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jørn Hansson (Søndersø, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowe sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmiany roślin: prawo do ochrony odmiany roślin „SUMOST-02” – zgłoszenie nr 2001/1759

Postępowanie przed CPVO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 24.02.2015 w sprawie A007/2009

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie CPVO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 48 ust. 4 rozporządzenia nr 2100/94;
- Naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 2100/94 i zasad obowiązujących w dziedzinie ciężaru dowodu oraz postępowania dowodowego.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2015 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines i in./Rada**(Sprawa T-434/15)**

(2015/C 328/19)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Islamic Republic of Iran Shipping Lines (Teheran, Iran); Hafize Darya Shipping Lines (HDSL) (Teheran); Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID) (Teheran); Khazar Sea Shipping Lines (Anzali Free Zone, Iran); Rahbaran Omid Darya Ship Management Co. (Teheran); Irinvestship Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo); IRISL Europe GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Malek, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Rady na rzecz skarżących odszkodowania i zadośćuczynienia, których wysokość zostanie ustalona w toku niniejszego postępowania i które powinny być równe co najmniej kwocie 571 040 504 USD, powiększonej o odsetki, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzut i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą jedyny zarzut, wskazując, że nałożenie na skarżące środków ograniczających przez Radę UE stanowi wystraszająco istotne naruszenie zobowiązań, z których wynikają prawa skarżących, i w konsekwencji skutkuje to pozaumowną odpowiedzialnością Unii. Naruszenie to stanowi bezpośrednie źródło istotnych szkód materialnych i krzywd wyrządzonych skarżącym, za które należy im się odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – Kolachi Raj Industrial/Komisja**(Sprawa T-435/15)**

(2015/C 328/20)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd (Karaczi, Pakistan) (przedstawiciel: P. Bentley, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 2015/776 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim:
 - (i) oddala wniosek skarżącej o zwolnienie z rozszerzenia środków antydumpingowych na przywóz rowerów wysyłanych z Pakistanu;
 - (ii) rozszerza ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 ⁽²⁾ na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz rowerów wysyłanych przez skarżącą z Pakistanu; oraz
 - (iii) pobiera rzezczone cło od przywozu z Pakistanu zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 938/2014 ⁽³⁾.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, zgodnie z którym pozwana naruszyła art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51). W szczególności stosując art. 13 ust. 2 lit. b) pozwana popełniła błędy proceduralne i błędy co do prawa oraz przyjęła niespójny tok rozumowania.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/776 z dnia 18 maja 2015 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin (Dz.U. L 122, s. 4).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 502/2013 z dnia 29 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. L 153, s. 17)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 938/2014 z dnia 2 września 2014 r. w sprawie wszczęcia dochodzenia dotyczącego możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w drodze przywozu rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin, i podające ten przywóz rejestracji (Dz.U. L 263, s. 5)

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Consorzio Vivaisti viticoli pugliesi i Negro/Komisja

(Sprawa T-436/15)

(2015/C 328/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Consorzio Vivaisti viticoli pugliesi (Otranto, Włochy) i Daniele Negro (Otranto) (przedstawiciele: V. Pellegrino i A. Micolani, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem wstępnym, zawieszenie środka w granicach interesu strony skarżącej zgodnie z art. 278 TFUE;
- stwierdzenie i orzeczenie niezgodności z prawem decyzji wykonawczej Komisji nr 2015/789, w szczególności jej art. 9 i załącznika I do niej w części, w której sklasyfikowano w nich gatunek *Vitis* jako rośliny podatne na europejskie i pozaeuropejskie izolaty organizmu *Xylella fastidiosa*, a zatem zabroniono jego przemieszczania „w Unii – w obrębie wyznaczonych obszarów lub poza nie”, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności tej decyzji w granicach interesu strony skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- nakazanie Komisji podjęcia wszelkie innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne, w tym dodatkowych badań także przez EFSA.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu żądań strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności i art. 5 TUE oraz art. 296 TFUE, naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na niewystarczające lub wadliwe uzasadnienie oraz nadużycie władzy poprzez przyjęcie błędnych przesłanek prawnych i faktycznych; nieprzeprowadzenie dochodzenia i wewnętrzną sprzeczność.

Strona skarżąca precyzuje, że skarga opiera się na przeprowadzonych przez naukowców z CNR w Bari badaniach, które na podstawie obserwacji, analiz i doświadczeń w terenie i laboratoryjnych wykazują, że:

- wyodrębniona w Salento bakteria różni się podgatunkiem i szczepem od bakterii powszechnie uważanej za wywołującą choroby winorośli na kontynentach innych niż europejski;
- od 2013 r. do chwili obecnej odmiany winorośli uprawiane na terenie prowincji Lecce nie przejawiały żadnych objawów choroby Pierce'a ani innego chorobowego wysuszenia;
- w tym samym okresie na tych samych odmianach winorośli ani na obszarach sąsiadujących i będących w bezpośredniej styczności z zakażonymi drzewami oliwnymi nie stwierdzono żadnego śladu bakterii;
- wszystkie przeprowadzone na winorośli doświadczenia laboratoryjne (poprzez inokulum lub kontakt z nosicielem) dały wynik ujemny, zarówno pod względem rozwoju zakażenia, jak i pod względem występowania bezobjawowo samej bakterii.

Strona skarżąca twierdzi zatem, że umieszczenie odmian winorośli w wykazie określonych roślin jest niezgodne z prawem, ponieważ nie uwzględnia wyników dochodzenia, z których wynika, że winorośl jest oczywiście odporna na bakterię rozprzestrzenioną na zakażonym obszarze.

Decyzja ta jest również wewnętrznie sprzeczna, zważywszy, że w następstwie pierwszej wydanej przez EFSA 26/11/2013 opinii, w której stwierdzono znikomą wiedzę o szczepie *Xylella fastidiosa* występującym w Salento, Komisja w poprzednich decyzjach nr 87 i nr 497 z 2014 r. nie umieściła winorośli na wykazie roślin podatnych, podczas gdy zaskakująco następnie umieściła ją na ich wykazie, i zabroniła jej przemieszczania, mimo że otrzymała od EFSA i władz włoskich szczegółowe badania wskazujące na odporność winorośli na bakterię wyodrębnioną w Salento.

**Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Eden Green Vivai Piante di Verdesca Giuseppe i in./
Komisja**

(Sprawa T-437/15)

(2015/C 328/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eden Green Vivai Piante di Verdesca Giuseppe (Copertino, Włochy), Azienda Agricola Cairo & Doucher di Cairo Uzi & C. Ss (Copertino, Włochy), Ss Agricola Cairo Vito & Strafella Maria Rosa (Copertino, Włochy), Vivai Del Salento Di Castrignano' Carmelo Antonio (Sanarica, Włochy), Società Agricola Castrignano' Vivai Srl (Muro Leccese, Włochy), Piante In Di Carmine Cipressa (Copertino, Włochy), Simone D'Elia (Leverano, Włochy), Giuseppe De Laurenzis (Copertino, Włochy), Verde Giuranna Di Giuranna Alessio Mauro (Parabita, Włochy), Maurizio Maiorano (Copertino, Włochy), Vivai Mazzotta Di Mazzotta Carmine (Copertino, Włochy), Società Agricola Mello Vivai Snc di Mello Antonio (Veglie, Włochy), Alessandro Mello (Leverano, Włochy), Lucio Mello (Carmiano, Włochy), Alessio Luigi Romano (Giurdignano, Włochy), Antonio Sansone (Copertino, Włochy), Vivai Tarantino Ss (Cavallino, Włochy), Paolo Verdesca (Copertino, Włochy), Giuseppe Verdesca (Copertino, Włochy), Hobby Flora di Miggiano Luigi (Poggiardo, Włochy), Stefano Mauro (Muro Leccese, Włochy), Emanuele Miggiano (Montesano Salentino, Włochy), Miggiano Garden Center Sas Gianluigi di Miggiano & C. (San Cassiano, Włochy), Claudio Miggiano (Maglie, Włochy), Vivai Piante Rizzo Carmelo (Lecce, Włochy), Antonio Cairo (Nardo', Włochy), Floricoltura Marti di Marti Sandro (Porto Cesareo, Włochy), Azienda Agricola Mariani Fabrizio (Alliste, Włochy), Giuseppe Giannotta (Leverano, Włochy), Ligetta & Solida Srl (Alezio, Włochy), Vivai Caputo Sas R. & F. di Carbone Ss (San Donaci, Włochy), Cosimo Perrone (Leverano, Włochy), Giuseppina Durante (Leverano, Włochy), Società Agricola CO.VI.SER Srl (Arnesano, Włochy), Antonio Miggiano (Sanarica, Włochy), Antonio Castrignano' (Sanarica, Włochy), Giorgio Stincone (Sanarica, Włochy), Fabio Zecca (Leverano, Włochy), Società Agricola Florsilva Srl (Copertino, Włochy) (przedstawiciel: G. Manelli, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2015/789 z dnia 18 maja 2015 r., opublikowanej w Dz.U. UE z dnia 21 maja 2015 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Naruszenie istotnych wymogów formalnych, zupełny brak uzasadnienia, oczywiście nielogiczny charakter i naruszenie zasady proporcjonalności

Strona skarżąca podnosi, że:

- Komisja Europejska, choć powołała się na szereg badań dokonanych w Europie, nie podała do wiadomości wyników takich badań, a zatem nie pozwoliła dokonać oceny adekwatności lub zastosowanych środków. Komisja nie wyjaśniła również powodów, dla których podjęła decyzję o przyjęciu wykazu ponad 180 określonych roślin, które, choć mogą być w sposób abstrakcyjny żywicielami *Xylelli fastidiosy*, to nie występują w prowincji Lecce. Komisja nie wyjaśniła także powodów, dla których podjęła decyzję o wskazaniu w załączniku I ponad 180 gatunków obejmujących także rośliny podatne na „pozaeuropejskie” izolaty, które wyraźnie nie mają znaczenia w ramach danego terytorium.

- Komisja Europejska nie wskazała powodów, dla których uznała się za zobowiązaną do zastosowania masowego zakazu przemieszczania roślin określonych z załączniku I i wykluczyła możliwość wykorzystania środków alternatywnych mogących przeciwdziałać zagrożeniu rozprzestrzeniania się.
 - Komisja Europejska nie wskazała, jaki przepis Unii europejskiej uzasadnia wydanie decyzji wykonawczej; nie wskazała ona powodów, dla których podjęła decyzję o odejściu od zasady pomocniczości, w przypadku, w którym państwo członkowskie nie tylko ma kompetencje, ale także wykonywało związaną z tym funkcję oraz nie wskazała ona powodów, dla których środek ten należy uznać za proporcjonalny względem realizowanego celu oraz nie porównała ona lub nie dokonała wyraźnego wyważenia interesów.
2. Naruszenie istotnych wymogów formalnych w innym aspekcie, zupełny brak uzasadnienia, oczywiście nielogiczny charakter i naruszenie zasady proporcjonalności.
- Strona skarżąca twierdzi, że nie wskazano naukowych przesłanek, na podstawie których określone rośliny nie mogą być przedmiotem przemieszczenia po uznaniu ich za niezarażone czynnikiem chorobotwórczym w następstwie dokonania odpowiednich analiz o wartości naukowej. Nie wskazano także, z jakiego powodu roślina, która zakończyła część cyklu wzrostu poza systemami screen house, nie może zostać objęta innymi systemami dla uzupełnienia cyklu życia w prawidłowy sposób w celu wykorzystania jej następnie do sprzedaży.
3. Naruszenie art. 5 ust. 3 i 4 traktatu i zasad prawa dotyczących stosowania Traktatu, naruszenie zasady pomocniczości i naruszenie zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca podnosi:

- Decyzja wspólnotowa jest niezgodna z prawem w szczególności odnośnie do art. 6, zatytułowanego „Środki zwalczania”. Przepis ten jest niejasny i nieproporcjonalny, ponieważ ma zastosowanie do roślin zdrowych lub tylko do roślin podejrzanych o zakażenie w promieniu 100 m od miejsca zakażonej rośliny. Przepis taki jest pozbawiony logiki pod względem naukowym, a w szczególności jest nieproporcjonalny w odniesieniu do realizowanego celu.
- Decyzja wspólnotowa jest niezgodna z prawem także w odniesieniu do art. 9, zatytułowanego „Przemieszczanie określonych roślin w Unii”, ponieważ wprowadza masowy i nieuzasadniony zakaz przemieszczania bez względu na stan zdrowia rośliny. Jest to tym bardziej szkodliwe, jeżeli tylko uwzględni się okoliczność, że zakaz ten został nałożony zarówno poza wyznaczonym obszarem, jak i na nim.
- Zaskarżona decyzja narusza zasady proporcjonalności i pomocniczości.
- Decyzja wspólnotowa jest niezgodna z prawem w szczególności odnośnie do art. 9 ust. 2 lit. d), f) i h), w którym Komisja w drodze wyjątku od art. 9 ust. 1, wprowadziła strefę buforową 200 m wokół miejsca uprawy i wprowadziła szereg wymogów dotyczących tej strefy. Wyjątek taki jest w oczywisty sposób bezskuteczny, ponieważ strefa buforowa dokoła miejsca uprawy może być poza kontrolą sprawowaną przez zakłady hodowli roślin we wszystkich przypadkach, w których wspomniana strefa buforowa objęta jest własnością osób trzecich.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Amrita i in./Komisja**(Sprawa T-439/15)**

(2015/C 328/23)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Soc. coop. Amrita arl (Scorrano, Włochy), Marta Cesi (Alliste, Włochy), Comune Agricola Lunella – Soc. Mutua Coop Agricola (Galatone, Włochy), Loredana Faustina Mustich (Lequile, Włochy), Olga Rollo (Lecce, Włochy), Claudia Borrello (Salve, Włochy), Società agricola Merico Maria Rosa di Consiglia, Marta e Vito Lisi (Miggiano, Włochy), Luigi Marzo (Specchia, Włochy), Azienda Agricola Piccapane di Pellegrino Giuseppe (Castrignano del Capo, Włochy), Azienda Agricola Le Lame di Russo Antonello e Russo Gianluigi Ss (Cutrofiano, Włochy), Ivana Lanzieri (Ugento, Włochy), Giovanni Stendardo (Presicce, Włochy), Anna Maria Stasi (Castrignano del Capo, Włochy), Azienda Agricola Crie di Miggiano Gianluigi (Muro Leccese, Włochy), Maria Grazia Castriota (Galatone, Włochy), Emanuele Gabrieli Tommasi (Calimera, Włochy), Azienda Agricola di Canioni Fiorella (Melendugno, Włochy), Azienda Agricola Spirido Ss agricola (Ruffano, Włochy), Silvia Coppola (Guagnano, Włochy), Fondazione le Costantine (Uggiano la Chiesa, Włochy), Impresa Agricola Stefania Stamerra (Lecce, Włochy), Azienda Agricola Clemente Pezzuto di Pezzuto Francesco (Trepuzzi, Włochy), Cooperativa Sociale Terrarossa (Tricase, Włochy), Irene Vaglio (Tricase, Włochy), Cosimo Antonio Simone (Morciano di Leuca, Włochy), Azienda Agrituristica „Gli Ulivi” di Baglivo Cesaria (Tricase, Włochy), Osvaldo Preite (Taurisano, Włochy), Masseria Alti Pareti Società Agricola arl (Maglie, Włochy), Società Agricola Li Matonni Sas di Sammarco Ascanio & C. (Erchie, Włochy) (przedstawiciele: L. Paccione i V. Stamerra, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/789 z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie środków zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu w niej organizmu *Xylella fastidiosa* (Wells et al.), opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. L 125 z 21.5.2015, s. 36), po niezastosowaniu w razie potrzeby dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r., opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. L 169 z 10.07.2000, s. 1), ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi w szczególności w odniesieniu do kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzji zaskarżonej w niniejszym postępowaniu dotyczą również sprawy T-436/15 Consorzio Vivaisti viticoli pugliesi i Negro/Komisja oraz T-437/15 Eden Green Vivai Pianta di Verdesca Giuseppe i in./Komisja.

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi szesnaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niezgodności z prawem dyrektywy 2000/29 ze względu na naruszenie art. 48 TUE w związku z art. 3 TFUE i art. 5 TUE, braku kompetencji i naruszenia zasady lojalnej współpracy.

— W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że Komisja powierzyła Unii w dyrektywie wyłączną kompetencję nieprzyznaną traktatami.

2. Zarzut drugi, dotyczący niezgodności z prawem dyrektywy 2000/29 ze względu na brak kompetencji i naruszenie art. 5 TUE w związku z zasadami lojalnej współpracy i pomocniczości.

— W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że w dyrektywie przyznano Komisji nieprzyznane traktatami kompetencje do uchylecia środków przyjętych przez państwo członkowskie w zakresie regulacji wymogów fitosanitarnych odnoszących się do roślin.

3. Zarzut trzeci, dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji 2015/789 z powodu niezgodności z prawem dyrektywy 2000/29, jak wynika z powyższych pkt 1 i 2.
4. Zarzut czwarty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 6 TUE w związku z zasadą skutecznej ochrony sądowej wcześniej przyznanej stronie skarżącej przez włoski sąd administracyjny.
5. Zarzut piąty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 5 TUE w związku z zasadami lojalnej współpracy i pomocniczości, zważywszy na całkowity brak uzasadnienia w odniesieniu do rozstrzygającej kwestii ewentualnego niewystarczającego charakteru działań w zakresie zwalczania przez państwo członkowskie bakterii *Xylella fastidiosa*.
6. Zarzut szósty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 5 TUE w związku z zasadami proporcjonalności i ostrożności.

— W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że treść normatywna zaskarżonej decyzji jest niewspółmierna do wyznaczonych celów.

7. Zarzut siódmy, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji Komisji 2015/789 ze względu na naruszenie standardu ISPM nr 9 w związku z art. 5 TUE i z Protokołem (nr 2) TFUE w sprawie stosowania zasad proporcjonalności i ostrożności.
8. Zarzut ósmy, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 w części, w jakiej z naruszeniem art. 5 TUE i uregulowanej w nim zasady proporcjonalności, Komisja określiła całą prowincję Lecce jako „strefę zakażoną”, a pas co najmniej 10 km na Północ od wspomnianej prowincji jako „strefę buforową”. Zaskarżona decyzja została ponadto wydana z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych ze względu na brak pouczenia i braki w uzasadnieniu oraz zawiera błędy i niesłuszne przekonania.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 5 TUE i przez brak kompetencji, zważywszy, że tylko państwo włoskie mogło wskazać i wyznaczyć ewentualną strefę zakażoną.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 5 TUE i ze względu na brak kompetencji w części, w jakiej Komisja zakazała sadzenia roślin żywicielskich w „strefie zakażonej” i ze względu na naruszenie art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, skutkiem czego zaskarżona decyzja stanowi nieskodyfikowane ograniczenie przysługujących skarżącym na posiadanych przez nich nieruchomościach rolnych praw rzeczowych.
11. Zarzut jedenasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 przez naruszenie zasady ostrożności i art. 5 TUE w związku z dyrektywą wspólnotową 2001/42 w zakresie, w jakim środek dotyczący usunięcia zakażonych i zdrowych roślin w promieniu 100 m w związku z wymogami dotyczącymi obowiązkowych zabiegów fitosanitarnych w celu zwalczania owadów-wektorów określonego organizmu i roślin, które mogą być żywicielami tych wektorów, niekorzystnie oddziałuje na środowisko naturalne i zmienia krajobraz Salento w braku strategicznej oceny oddziaływania na środowisko oraz badań zagrożeń dla środowiska naturalnego i zdrowia ludzi.
12. Zarzut dwunasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 11 i 191 TFUE i dyrektywy wspólnotowej nr 43/1992, ponieważ przyjęte środki nie obejmują oceny zagrożeń, jakie usunięcie, zwalczanie i środki ochrony roślin mogą spowodować na szczególnie chronionych prawem Unii częściach obszaru, zważywszy, że zostały one sklasyfikowane jako obszary specjalnej ochrony, parki i tereny mające znaczenie dla Wspólnoty.

13. Zarzut trzynasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie Europejskiej konwencji krajobrazowej podpisanej we Florencji w dniu 20 października 2000 r. i naruszenie art. 191 i 111 TFUE w związku z dyrektywą wspólnotową nr 43/1992.
- W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że postanowienie Unii nakłada obowiązek usunięcia wszelkich drzew oliwnych z obowiązkiem zastosowania pestycydów chemicznych w szczególności zakazanych w rolnictwie ekologicznym, co oznacza w rzeczywistości zaprzestanie działalności skarżących gospodarstw, które od wielu lat prowadzą ekologiczną uprawę oliwek.
14. Zarzut czternasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie rozporządzenia nr 178 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. oraz art. 11 i 191 TFUE w szczególności w odniesieniu do dyrektywy 2009/128/WE i ze względu na naruszenie zasady proporcjonalności oraz istotnych wymogów proceduralnych.
- W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że Komisja zobowiązała stronę skarżącą w decyzji Unii do zastosowania niedozwolonych w rolnictwie ekologicznym substancji chemicznych i do wykorzenia roślin nawet tylko w przypadku podejrzenia zakażenia. Środki te są sprzeczne ze wskazaniami opinii naukowych Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności, a także oparte na poglądzie, który nie został dotychczas wykazany, iż istnieje związek przyczynowy pomiędzy szybkim usychaniem drzew oliwnych a bakterią *Xylella*.
15. Zarzut piętnasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 w zakresie, w jakim Komisja Europejska, zamiast podjąć tymczasowe środki zarządzania ryzykiem konieczne do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia, miała czysto hipotetyczne podejście do ryzyka, które w szczególności Trybunał Sprawiedliwości wyklucza.
16. Zarzut szesnasty, dotyczący wewnętrznej niezgodności z prawem decyzji 2015/789 ze względu na naruszenie art. 5 TUE, naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i naruszenie zasady proporcjonalności.
- W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że stosowanie pestycydów i środków zwalczania – uznane przez EFSA za nieskuteczne i niewykonalne – nie są konieczne do osiągnięcia celu przepisów UE poprzez dyrektywę 2000/29/WE, a zatem naruszają one zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i in./Europejska Agencja Leków

(Sprawa T-441/15)

(2015/C 328/24)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja), European Dynamics Belgium SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: I. Ampazis i M. Sfyri, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków (EMA), doręczonej wiadomością elektroniczną dyrektora zasobów technologicznych i informatycznych z dnia 4 czerwca 2015 r., w której to decyzji EMA odrzuciła dwóch z kandydatów przedstawionych przez skarżące w odpowiedzi na żądanie świadczenia usług nr SC001 (request form for services) w ramach umowy ramowej EMA/2012/10/TIC,
- zasądzenie od EMA naprawienia szkody poniesionej przez skarżące wskutek utraty możliwości zawarcia szczególnej umowy dotyczącej kierownika projektu (project manager) w związku z żądaniem świadczenia usług nr SC001 (request form for services), którą to szkodę szacują one ex aequo et bono na 8 000 EUR, powiększoną o odsetki liczone od dnia wydania orzeczenia lub w jakiegokolwiek innej kwocie ustalonej przez Sąd oraz
- obciążenie EMA wszystkimi kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżących należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 263 TFUE, gdyż jest ona sprzeczna z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie do zamówień publicznych. W szczególności w drodze zaskarżonej decyzji odrzucono kandydatów skarżących z powodu braku poświadczenia metodologii PRINCE2, to jest kryterium, które nie jest ani odpowiednie, ani konieczne, i które jest zatem sprzeczne z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie do zamówień publicznych.

Wobec powyższego EMA dopuściła się poważnego naruszenia określonego przepisu prawa (art. 102 ust. 1 rozporządzenia finansowego), który ma na celu przyznanie praw jednostkom, wyrządzając szkodę skarżącym, gdyż utraciły one możliwość zawarcia szczególnej umowy dotyczącej kierownika projektu (project manager), w związku z czym spełnione są przesłanki do naprawienia szkody poniesionej przez skarżące.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2015 r. – EEB/Komisja

(Sprawa T-448/15)

(2015/C 328/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 oraz konwencję z Aarhus, mianowicie:
 - a. art. 1 ust. 1 lit. a), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽¹⁾, ponieważ nie dokonała wykładni tych przepisów zgodnie z art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus lub nie zastosowała bezpośrednio art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus do dostępu do informacji dotyczących środowiska, zważywszy, że art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 są niezgodne z art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i rozszerzają w sposób niezgodny z prawem na informacje dotyczące środowiska zastosowanie podstaw odmowy udzielenia dostępu, wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾;

- b. art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, ponieważ nie dokonała wykładni i nie zastosowała w ścisły sposób podstaw odmowy udzielenia dostępu wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 lub nie uwzględniła interesu publicznego w ujawnieniu informacji dotyczących środowiska lub nie uwzględniła okoliczności, że omawiane informacje dotyczą emisji do środowiska;
- stwierdzenie, że Komisja naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001, mianowicie:
- a. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do odnośnych dokumentów;
- b. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, gdyż zastosowała akapit pierwszy tego przepisu do dokumentów dotyczących zakończonego procesu decyzyjnego;
- c. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie zbadała dostatecznie, czy istniał nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie;
- d. art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i 3 i art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie podjęła żadnych działań na rzecz przeprowadzenia nieformalnych konsultacji celem znalezienia sprawiedliwego rozwiązania oraz nie wydała decyzji w wymaganym terminie;
- zobowiązanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję, do naprawienia wszelkich szkód, których wysokość ustali Sąd, ale nie niższych niż 1 EUR, wraz z odsetkami, które to szkody EEB poniosło, ponieważ nie uzyskało na czas dostępu do objętych wnioskiem dokumentów, które nie zostały ujawnione przez Komisję w terminach określonych w art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 1 czerwca 2015 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące argumenty i zarzuty dotyczące naruszenia przez Komisję rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz konwencji z Aarhus⁽³⁾.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 ust. 1 lit. a), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 lub art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus.

— Informacje objęte wnioskiem stanowią informacje dotyczące środowiska w rozumieniu konwencji z Aarhus oraz w rozumieniu art. 2 lit. d) pkt iii), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006;

— Artykuł 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 są niezgodne z art. 4 ust. 3 i 4 konwencji z Aarhus i rozszerzają w sposób niezgodny z prawem na informacje dotyczące środowiska zastosowanie podstaw odmowy udzielenia dostępu, wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 w zakresie ścisłej wykładni wyjątków od ogólnej zasady ujawnienia, w zakresie obowiązku wyważenia interesów i w zakresie „zasady dotyczącej emisji”.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
 - Podstawa odmowy przewidziana w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie ma zastosowania do dokumentów objętych wnioskiem;
 - Ujawnienie dokumentów objętych wnioskiem nie narusza poważnie procesu decyzyjnego Komisji;
 - Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie wyważyła prawidłowo interesów chronionych nieujawnieniem oraz interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem odnośnych dokumentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
4. Zarzut czwarty związany ze skargą o odszkodowanie na podstawie art. 340 TFUE, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽³⁾ Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisana w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (zwana konwencją z Aarhus) (Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Foodcare/OHIM – Michalczewski (T.G.
R. ENERGY DRINK)**

(Sprawa T-456/15)

(2015/C 328/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foodcare sp. z o.o. (Zabierzów, Polska) (przedstawiciel: adwokat A. Matusik)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dariusz Michalczewski (Gdańsk, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „T.G.R. ENERGY DRINK” – wspólnotowy znak towarowy nr 5 689 237

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie R 265/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2015 – Fakro/OHIM – Saint Gobain Cristalería (climaVera)

(Sprawa T-457/15)

(2015/C 328/27)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Fakro Sp. z o.o. (Nowy Sącz, Polska) (przedstawiciel: J. Radłowski, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki rowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Saint Gobain Cristalería, SL (Madrid, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „climaVera” – wspólnotowy znak towarowy nr 1 152 1366

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie R 2095/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do OHIM do ponownego rozpoznania;
- przyznanie skarżącej kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa według norm przepisanych.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Automobile Club di Brescia/OHIM – Rebel Media (e-miglia)

(Sprawa T-458/15)

(2015/C 328/28)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Automobile Club di Brescia (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica i F. Fischetti)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rebel Media Ltd (Wilmslow, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „e-miglia” – zgłoszenie nr 9 782 673

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie R 1990/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wyłącznie w zakresie pkt 3 i 4;
- potwierdzenie w całości, poza rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów, decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 30 maja 2014 r. w sprawie sprzeciwu nr B 1 900 540;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z poprzednimi etapami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Guccio Gucci/OHIM – Guess? IP Holder
(przedstawienie splecionych ze sobą oznaczeń)**

(Sprawa T-461/15)

(2015/C 328/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guccio Gucci SpA (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, F. Rossi i N. Parrotta)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Guess? IP Holder LP (Los Angeles, Stany Zjednoczone Ameryki)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie splecionych ze sobą oznaczeń)

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27.05.2015 w sprawie R 2049/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszego postępowania;
- obciążenie Guess? IP Holder LP kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach postępowania przed Wydziałem Unieważnień i przez Izbą Odwoławczą OHIM.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2015 r. – Capella/OHIM – Abus (APUS)

(Sprawa T-473/15)

(2015/C 328/30)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Capella EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat F. Henkel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Abus August Bremicker Söhne KG (Wetter/Volmarstein, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „APUS” – zgłoszenie nr 10 415 511

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 czerwca 2015 r. w sprawie R 117/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej celem ponownego rozpoznania;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2015 r. – GGP Italy/Komisja

(Sprawa T-474/15)

(2015/C 328/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Global Garden Products Italy SpA (GGP Italy) (Castelfranco Veneto, Włochy) (przedstawiciele: A. Villani, L. D'Amario i M. Caccialanza, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/902 z dnia 10 czerwca 2015 r., opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 12 czerwca 2015 r.;
- przyjęcie wszelkich dodatkowych środków, jakie Sąd uzna za stosowne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/902 z dnia 10 czerwca 2015 r. (Dz.U. L 147 z 12. 6.2015, s. 22), którą Komisja uznała wprowadzony przez Łotwę zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady środek ograniczający dotyczący kosiarki produkowanej przez skarżącą za uzasadniony.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 20 dyrektywy 2006/42/WE, który stanowi, że każdy środek ograniczający podjęty zgodnie z tą dyrektywą powinien zawierać „wskazanie dokładnych podstaw, na których jest oparty” i „[o środku] powiadamia się zainteresowaną stronę tak szybko jak to możliwe, z jednoczesnym poinformowaniem jej o przysługujących na mocy przepisów prawnych obowiązujących w danym państwie członkowskim środkach odwoławczych oraz o terminach, w jakich skorzystanie z tych środków jest możliwe”.
- W tym względzie skarżąca uważa, że, ponieważ podjęty wobec niej przez władze łotewskie środek ograniczający nigdy nie został jej notyfikowany, to Komisja zaskarżoną decyzją uznała za uzasadniony poważnie naruszający prawa do obrony skarżącey środek podjęty po zakończeniu postępowania przeprowadzonego niezgodnie z prawem i wadliwego ze względu na poważne w szczególności formalne nieprawidłowości.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów dyrektywy 2006/42/WE regulujących zobowiązania do przestrzegania zasadniczych wymogów w zakresie bezpieczeństwa (art. 5 ust. 1), swobodnego przepływu maszyn (art. 6 ust. 1), domniemania zgodności norm zharmonizowanych (art. 7) oraz klauzulę ochronną, która może być zastosowana przez wszystkie państwa członkowskie (art. 11).
- W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie uznała środek ograniczający wprowadzony przez Łotwę za uzasadniony. Władze łotewskie zakwestionowały bowiem zarzucaną niezgodność kosiarki Stiga Collector 35 EL C350 297352654/S13 z określonymi w załączniku I dyrektywy 2006/42/WE wymogami w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia ze względu na fakt, że kosiarka ta nie spełniała normy zharmonizowanej EN 60335-2-77:2010. Niemniej jednak w okresie, w którym rozpatrywana kosiarka została wyprodukowana i wprowadzona przez skarżącą do obrotu, najbardziej zaawansowana norma EN 60335-2-77:2010 nie miała jeszcze charakteru wiążącego jako jedyny przepis odpowiedni do przyznania domniemania zgodności z wymogami w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, ponieważ w okresie przejściowym ustanowionym samym przepisem poprzednia norma EN 60335-2-77:2006 (którą rozpatrywana kosiarka spełniała), miała jeszcze zastosowanie.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2015 r. – L'Oréal/OHIM – LR Health & Beauty Systems (LR)

(Sprawa T-475/15)

(2015/C 328/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat R. Dissmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: LR Health & Beauty Systems GmbH (Ahlen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „LR” – wspólnotowy znak towarowy nr 11 047 578

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 maja 2015 r. w sprawie R 1143/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza odrzuciła w pkt 2 żądanie skarżącej dotyczące przedstawienia przez interwenienta dowodów używania wcześniejszych znaków towarowych, ze względu na to, że żądanie to jest spóźnione;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem i postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 40 rozporządzenia nr 2868/95.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2015 r. – ZZ/Parlament

(Sprawa F-109/15)

(2015/C 328/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat C. Wolff)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieprzyznania stronie skarżącej dodatku na zagospodarowanie.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji kierownika wydziału ds. uprawnień indywidualnych i wynagrodzeń, wydanej w dniu 12 grudnia 2014 r., jak również decyzji strony pozwanej z dnia 20 kwietnia 2015 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej dodatku na zagospodarowanie w kwocie 21 688,20 EUR, powiększonej o odsetki ustawowe, od dnia złożenia wniosku;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2015 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-110/15)

(2015/C 328/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności propozycji przeniesienia uprawnień emerytalnych strony skarżącej do systemu emerytalnego Unii, z zastosowaniem nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego i żądanie zasądzenia od strony pozwanej zapłaty kwoty 1 EUR przewidywanej za szkodę, którą strona skarżąca miała ponieść.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych z dnia 15 lipca 2011 r. do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie doliczenia lat służby uprawniających do emerytury przysługujących w odniesieniu do uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącego przed rozpoczęciem przez niego służby w ramach ich przeniesienia do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej zgodnie z ogólnymi przepisami wykonawczymi do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 15 lipca 2011 r.;
- pomocniczo, zasądzenie od Komisji Europejskiej jednego euro w przewidywaniu odszkodowania za poniesioną przez skarżącego szkodę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2015 r. – ZZ/OHIM**(Sprawa F-116/15)**

(2015/C 328/35)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu skarżącego z działu „Współpraca międzynarodowa i kwestie prawne” do działu „Operacje”.

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 2 października 2014 r., na podstawie której skarżący został przeniesiony z działu Współpraca międzynarodowa i kwestie prawne do działu Operacje;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2015 r. – ZZ przeciwko F4E**(Sprawa F-117/15)**

(2015/C 328/36)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat A. Asmaryan Degtyareva)

Strona pozwana: Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej (F4E)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Wspólnego Przedsięwzięcia na rzecz Realizacji Programu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej o niedopuszczeniu skarżącej na listę rezerwy kadrowej postępowania w sprawie naboru F4E/CA/ST/FGIV/2015/001 oraz unieważnienie tego postępowania i stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie powołania wybranych kandydatów na stanowiska do obsadzenia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności postępowania w sprawie naboru Fusion for Energy o sygnaturze F4E/CA/ST/FGIV/2015/001 na stanowiska zastępcy oficjalnego kontrolera kosztów „Cost control support officer”;
 - Stwierdzenie nieważności listy rezerwy kadrowej sporządzonej przez pozwaną w wyniku postępowania w sprawie naboru;
 - Stwierdzenie nieważności powołania wybranych kandydatów na stanowiska do obsadzenia i objęcia stanowisk przez kandydatów zaproponowanych przez komisję rekrutacyjną i wybranych przez dyrektora Fusion for Energy;
 - Stwierdzenie, że należy ponownie przeprowadzić postępowanie w sprawie naboru na wolne stanowiska zastępcy oficjalnego kontrolera kosztów „Cost control support officer”;
 - Nakazanie przeprowadzenia egzaminu pisemnego w nowym postępowaniu w sprawie naboru na stanowisko zastępcy oficjalnego kontrolera kosztów „Cost control support officer” i przeprowadzenie go bezzwłocznie w celu wyłonienia kandydatów;
 - Stwierdzenie, że uprawnienie pozwanej do nieprzeprowadzenia egzaminu pisemnego w postępowaniach w sprawie naboru, ustanowione przez pozwaną w przewodniku dla kandydatów („Guide for Applicants”) w niniejszej sprawie stanowiło naruszenie prawa i było nieważne;
 - Zarządzenie wszelkich środków, które Sąd uzna za właściwe w celu powtórzenia postępowania w sprawie naboru zgodnie z regułami ustanowionymi w ogłoszeniu o naborze na wolne stanowisko („Vacancy Notice”) opublikowanym w dniu 5 lutego 2015 r. i zawartymi w przewodniku dla kandydatów („Guide for Applicants”), o którym mowa w tym dokumencie, gdzie przeprowadzenie egzaminu ustnego i pisemnego jest obowiązkowe;
 - Obciążenie pozwanej, Fusion for Energy, kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL